

ת"פ 49651/08/17 - מדינת ישראל נגד אחסאן כוז

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 49651-08-17

לפני כב' השופט רפי כרמל

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשם

אחסאן כוז

ע"י ב"כ עוה"ד ראובן בר חיים ואריאל הרמן

הכרעת דין

הנאשם מזוכה מהעבירות המיוחסות לו מחמת הספק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה - לפי סעיף 329(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") והחזקת סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186 לחוק. נטען כי ביום 11/8/17 בסביבות השעה 17:00 נהג המתלון ברכבו בשועפט. המתלון עצר את רכבו ברמזור בצומת והבחין בנאשם שגם הוא עצר רכב באותו צומת במקביל לרכבו של המתלון. הנאשם פנה למתלון ושאל אותו "אם יש לו משהו", המתלון השיב שיש לו הרבה דברים לגמור וכי הוא "יראה לו מה זה". אחרי חודש אוקטובר. המתלון שאל את הנאשם למה הכוונה והנאשם השיב שהוא צריך כסף ממשפחת אבו ח'דיר. בהמשך, הרמזור התחלף לירוק והשניים נסעו לדרכם. באותו היום, בשעה 21:00, המתלון נסע עם חברו הייתה במונית בה נהגם הייתה. במהלך הנסיעה בשועפט הבחין המתלון בנאשם כשהוא נוהג ברכבו וביקש מהייתם שיסתובב חזרה לכיוון רכבו של הנאשם. הייתה הסתובב, נסע לכיוון רכבו של הנאשם ועצר את הרכב במקביל לרכבו של הנאשם. המתלון ירד מהרכב, פנה לנאשם ושאל אותו מה נשמע. הנאשם השיב "יותר טוב ממך". הנאשם שאל את הנאשם אם הוא מכיר אותו והנאשם השיב לו כי הוא, המתלון, כבר פגע בו שלוש פעמים. המתלון אמר לנאשם שהוא אפילו לא מכיר את שמו ולא יתכן שפגע בו. בשלב מסוים הרמזור התחלף לירוק והנאשם הפנה אצבע כלפי המתלון וביקש שיתרחק ממנו. המתלון נתן לנאשם מכה על האצבע המונפת, הנאשם התקדם כשני מטרים עם הרכב, הוציא את ראשו מהרכב וירק על המתלון. בתגובה המתלון התקרב לנאשם ונתן לו אגרוף בפניו. לפתע שלף הנאשם סכין בעלת להב באורך של 10 ס"מ לפחות ודקר את המתלון בבית השחי בצדו השמאלי של הגוף, דקירה אשר חדרה לחלל הריאות, וברח מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלון חתך של כעשרה ס"מ אשר הדקירה הגיעה עד דופן בית החזה וניקבה את הריאה השמאלית של המתלון אשר החל לדמם והובהל לבית החולים. בבית החולים אושפז המתלון בטיפול נמרץ למשך יומיים והוחזר נקז לחלל בית החזה כמו כן נתפר החתך שנגרם.

2. הנאשם, בתשובתו לכתב האישום, כפר במיוחס לו. הנאשם אמנם הודה כי היה בזירת האירוע, אך טען כי לא החזיק סכין בידו, לא תקף את המתלון בכל צורה שהיא והוא אף אינו מכיר את המתלון. נטען כי המתלון חסם את הרכב בו נהג הנאשם, ירד מהמונית בה היה, בידו של המתלון היה חפץ הדומה לדוקרן או למברג, הוא ניגש אל מכונית

הנאשם, הנאשם ניסה לברוח, ובמהלך העימות שפרץ בין השניים, המתלון אף היכה באגרופו בפניו של הנאשם.

3. מטעם המאשימה העיד המתלון - י מוסטפא א ח, הייתם עוודאלה - הוא נהג המונית אשר הסיע את הנאשם, ע א ח הוא אביו של המתלון, עבדאללה עלקם והשוטר איתמר נווה. מטעם הנאשם העידו הנאשם, אחיו נידאל, ומוחמד שועפטי שישב ברכב בו נהג הנאשם במושב האחורי.

4. בתחילת שמיעת הראיות, הוקרן **סרטון** המתעד את האירוע (ת/5). בסרטון נראית מכונית קאיה בה נהג הנאשם כשהיא עומדת לפני הרמזור. מאחור מגיעה מונית, נעמדת במקביל לרכב קאיה, המתלון יוצא מהמונית, ניגש לקאיה, באותה עת המונית נוסעת לאחור וחונה על המדרכה. נהג המונית, הייתם, יוצא מהמונית. ניתן לראות כיצד המתלון נותן מכת אגרוף לנאשם, תוך כדי שהנאשם נוהג בקאיה, באותו שלב מתרחשת הדקירה והמתלון נראה כשהוא אוחז בבית השחי שלו, כאשר הנאשם בכל העת יושב במכונית במושב הנהג, ולאחר מכן הוא עוזב את המקום בנסיעה ומותיר את המתלון והייתם מאחור. לעניין הפגיעה אותה ספג המתלון, קיימת התעודה הרפואית ת/2, המצביעה על דקירה בחזה מצד שמאל, ומפרטת את הטיפול אותו קיבל המתלון. לכך יש לצרף את ההודעה של ד"ר יונתן יובל, מתמחה בבית החולים הדסה עין כרם (ת/3), אשר קיבל לטיפול את המתלון בחדר הטראומה, ומפרט על עוצמת הפגיעה אשר ניקבה את הריאה של המתלון. בהודעה זו מפרט ד"ר יובל כי המתלון אמר שהוא מכיר את הדוקר ואינו יודע מדוע הוא דקר אותו.

5. **המתלון**, י א ח, כבן 41, גר בשועפט ועובד כנהג משאית. לדבריו, ביום האירוע, בשעות הצהריים המאוחרות, הוא עצר ברמזורים, לידו נעצר רכב מסוג B.M.W, במקביל, נהג הרכב הסתכל עו במבטים עוינים, שאל אותו **"יש משהו"**, המתלון השיב לו: **"יש הרבה דברים בחיים שלי, מה אתה רוצה"**, והנהג השיב לו כי לאחר חודש אוקטובר הוא יסיים את הכל והוסיף כי משפחת א ח חייבת לו כסף. בערב הוא הלך עם אחד מילדיו לאכול וחברו הייתם הסיע אותם במונית השייכת לו. במהלך הנסיעה הגיע רכב קאיה מהכיוון הנגדי, המתלון הבחין שהנהג הנו אותו אדם שהחליף עמו דברים בצהרי היום בעומדו לפני הרמזור. הוא ביקש מהייתם להסתובב ולעמוד על יד הנהג כדי לראות במי מדובר, וכך היה. לדבריו, הוא ניגש אל הנהג, שאל אותו לפרש השיחה ביניהם, אמר לו שהוא אינו מכיר אותו ואינו יודע מה שמו והנהג הסביר לו שהוא ניסה ליצור בעיה מספר פעמים, ועל אף שהנאשם אמר לו כי הוא אינו מכיר אותו אפילו בשמו, הנהג עמד על כך שהמתלון מנסה לעורר בעיות. ברכבו של הנאשם ישבו שני אנשים. כאשר אור הרמזור התחלף, אמר לו הנהג **"עוף"**, נסע שני מטרים, עצר, קילל את אחותו של המתלון וירק עו: **"אני קפצתי לחלון ונתתי לו אגרוף ואיך שנתתי לו אגרוף החזיר לי בסכין ודקר לי את בית השחי, חזרתי לאוטו"**. מאותו מקום הייתם הסיעו לקופת חולים לקבלת טיפול ומשם הוסע באמבולנס לבית חולים ואושפז למספר ימים. עד היום הוא סובל מבעיות בנשימה. לדבריו, עד ליום האירוע הוא לא פגש בנאשם. לאחר ששוחרר מבית החולים, הוברר לו שלמשפחתו הרחבה קיים סכסוך עם הנאשם ומשפחתו בנוגע עם בית שרכש הנאשם

6. עוד הוסיף המתלון כי לאחר האירוע שלח אחיו למשפחת הנאשם אנשים מכובדים לצורך סולחה. בהתחלה, משפחת הנאשם הכחישה את האירוע, ולאחר מכן הם אמרו: **"שהחשבון עודנו פתוח"**. בחקירה הנגדית הוסיף המתלון כי הוא ניגש אל הנאשם על מנת לברר את פשר האמירות של הנאשם כלפיו. יש לציין כי בחקירתו הנגדית של המתלון הוא אישר כי בחקירתו במשטרה אמר כי אינו יודע כיצד נדקר. המתלון הוסיף כי שעה שמסר את עדותו

במשטרה, עדיין היה במצב בריאותי לא טוב, הוסיף כי הוא ראה את תנועת היד של הנאשם, אף כי לא אמר זאת בחקירה במשטרה. המתלון אישר בחקירתו הנגדית כי הוא לא ראה שהנאשם אוחז בחפץ כלשהו, אישר כי נכון הדבר שידו הייתה בתוך רכבו של הנאשם, ולשאלה כיצד הוא יודע שפארס, הוא האדם שישב ליד הנאשם ברכבו, לא דקר אותו, השיב כי פארס שוחח בטלפון, הוא ראה את ידו של הנאשם מתחת לכתפו.

7. **נהג המונית, הייתם**, העיד על הנסיעה עם הנאשם עד לחבירה אל רכבו של הנאשם שעמד לפני הרמזור, העיד על היריקה, על האגרופ מצד המתלון ועל פגיעתו המידית מדקירה. הייתם הוסיף כי בשעת הדקירה ממש, הוא עדיין היה במונית.

8. **אביו של המתלון, ע א ח**, העיד כי לאחר האירוע נשאל המתלון מי דקר אותו, הנאשם השיב כי היו שניים ממשפחת עוודאלה, פיראס ג'מיל ומוחמד מוסא. בנו מוחמד מכיר את פיראס, התקשר אליו, פגש בו באותו הלילה והאב התקשר למוחמד מוסא באמצעות אחד מאחייניו, ביקש הסבר על ההתרחשות, מוחמד מוסא השיב כי לא ראה דבר, אף שהיה ברכב. כן מספר האב פרטים על ניסיונות הסולחה.

9. **עבדאללה עלקם** הנו אחד האנשים המכובדים בקהילה אליה משתייכים הצדדים.

הודעתו ת/1 מיום 26/3/18, הוגשה אך לא נמצאת בתיק.

10. העד האחרון מטעם המאשימה הנו השוטר **איתמר נווה**, שערך את המזכרים שסומנו ת/4. למזכרים מצורפת תמונה הממחישה את הפציעה אותה ספג המתלון וכן בא בהם פירוט לפעולות חקירה שונות.

הנאשם

11. הנאשם הנו כבן 24, העיד כי נסע במכונית מסוג קאיה, והגיע לרמזור. הגיעה מאחור מונית שעמדה במקביל אליו. הרכב שלפניו נסע. המתלון יצא מהמונית והחל לצעוק עו, ביקש ממנו לפתוח את חלון המכונית והוא עשה כן, ביקש ממנו לרדת מרכבו, משך את חולצתו וקילל אותו ואף הניח את ידו על פניו, נהג המונית נסע לאחור וחסם את נתיב נסיעתו. הנהג התקרב אל המתלון ואמר לו להוציא את הנאשם מרכבו, האור ברמזור התחלף והוא רצה לנסוע. המתלון נצמד למכוניתו, היכה באגרופו בפניו, והוא נמלט מהמקום. לדבריו, לנהג המונית היה חפץ כלשהו ביד, ואיתו ברכב היו שני נוסעים, מוחמד שועפטי שישב מאחור ועבד אל רחמן שישב לידו. הנאשם אישר כי בחקירתו במשטרה אכן אמר כי היה לבד ברכב, והוא הסביר זאת בכך ששני הנוסעים מתגוררים באותה שכונה של הנאשם והוא פחד שהם ייפגעו. עוד הוסיף הנאשם כי באו אליו נציגים ממשפחת עבד אל חדר' על מנת לערוך סולחה וביקשו שלא ילך למשטרה. בחקירתו הנגדית הוסיף כי ביום האירוע היה בעבודה עד השעה 16:00, כאשר הגיע לאזור אבו גוש, אזל הדלק ברכבו והוא לקח מחבר בשם יאסר מכונית ה-B.M.W על מנת לקנות דלק למכוניתו. בתחנת אבו גוש סירבו למכור לו דלק ואז נסע לשועפט, רכש דלק, חזר לאבו גוש. לדבריו, נודע לו על הפציעה של המתלון רק לאחר מספר ימים. בהודעת הנאשם ת/1, הוא מציין, בין היתר, כי נהג המונית אחז בידו במברג או בדוקרן. המעורב האחר היכה בו

באגרוף סמוך לפיו, הוא ברח מהמקום, תוך שהתחמק מניסיון תקיפה של נהג המוניית. הוא עמד על כך שאינו מכיר את האנשים המעורבים באירוע. הכחיש כי היה מפגש קודם בינו לבין המתלונן ביום האירוע. כאמור הוא טען כי בזמן האירוע הוא היה לבד ברכבו (עמוד 2 שורה 14).

12. **נידאל כוז, אחיו של הנאשם**, העיד כי הוא והנאשם שותפים בעסק של שיפוצים, הוא נוהג לעשות שימוש ברכב קאיה של הנאשם. ביום האירוע הרכב לא היה בשימוש.

13. **מוחמד שועפטי**, חברו של הנאשם, ישב במושב האחורי של הרכב בזמן האירוע. בחקירתו במשטרה הכחיש זאת (הכחיש שהותו במכונית), ולדבריו הוא עשה כן מאחר שפחד מהאנשים המעורבים בסכסוך. לדבריו, הוא הותקף מספר ימים לפני עדותו (ראה נ/1 - מסמכי שחרור מבית החולים, נ/2 - אישור הגשת תלונה למשטרה, הודעתו של העד - נ/3). באשר לגוף האירוע, העיד שופעטי כי המתלונן הגיע לרכבו של הנאשם, נצמד אליו, היכה בו אגרופ, האור ברמזור התחלף והנאשם נסע.

סיכומי הצדדים

סיכומי המאשימה

14. המאשימה עותרת להרשעת הנאשם ולקבוע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. המתלונן הציג בעדותו תיאור סדור של האירוע, הוא בעצמו לקח אחריות על תקיפת הנאשם במכת אגרופ והעיד על כך במשטרה, תוך שנטל סיכון שיועמד לדין על כך. לענין זה יש השלכה המחזקת את מהימנותו ומלמדת שהוא לא ניסה להמעיט בחלקו שלו. עדותו כללה תיאור מדויק של האירוע לפני שהוא ראה בכלל את הסרטון והדברים שהוא מתאר תואמים את תוכן הסרטון. המתלונן העיד בכנות ולא ניסה להפליל את הנאשם. הוא אמר בכנות שהוא לא ראה את הסכין, אך הבהיר שהוא יודע שהנאשם הוא זה שדקר אותו והוא היה הכי קרוב אליו. בסרטון נראה בבירור כי האדם שנמצא בעימות עם המתלונן הוא הנאשם, בעוד שמי שישב לידו לא היה סמוך לחלון ולמתלונן (מפנה לדקה 03:40-03:35 לסרטון), וניתן לראות בבירור כי הנאשם הוא זה שלמעשה דקר את המתלונן. עוד העיד המתלונן על הסכסוך שאירע בצהריים, בניגוד לנאשם שהכחיש זאת.

15. באשר לגרסה של הנאשם, נטען כי מדובר בגרסה לא הגיונית, לפיה לא ראה שכלל אירעה דקירה והפעם הראשונה ששמע על כך היתה כשהגיע למשטרה. לעמדת המאשימה, מדובר בגרסה שלא ניתן לקבל אותה. כך גם גרסתו אודות מעשיו באותו יום עד לרגע העימות עם המתלונן. הוא אמר כי בדרך הביתה מעבודתו, בכביש בלטרון נגמר לו פתאום הדלק והוא החליט לדרדר את הרכב עד לבית של חבר שלו בסמוך לבית נקופה ומשם נוסע עד לשועפט כדי לקבל דלק. תיאור זה בלתי הגיוני וניתן ללמוד מכך על ניסיונו של הנאשם להסתיר את שאירע באותו היום בשועפט.

16. באשר לטענה כי לא הנאשם הוא שדקר את המתלונן, מדובר בטענה שלא הועלתה על ידי הנאשם בעת עדותו, אלא הועלתה לראשונה ע"י סנגורו במסגרת הסיכומים. כמו כן, הנאשם לא אמר מי כן דקר את הנאשם, למרות שהוא

היה ברכב. כאמור, מהסרטון עולה כי הנאשם מעורב בעימות עם המתלונן, בעוד שהנוסע עמו לא יכול היה כלל להגיע אל המתלונן באותו הרגע מבחינה פיזית מבלי שהלה או הנאשם ישימו ליבם לכך. עוד נטען כי ניסיונות הסולחה נעשו בין התלונן לבין הנאשם ולא לבין אדם אחר. המתלונן ראה והרגיש כי הנאשם הוא שדקר אותו, למרות שלא ראה באמצעות מה דקר אותו. ניסיונו של הסנגור להתלות במשפט שיצא מהקשרו אינו מתיישב עם גרסת המתלונן במשטרה ובבית המשפט, ולא בכדי לא ביקשה ההגנה להגיש את מלוא הודעת המתלונן.

17. באשר לטענת ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה מאי חקירת פארס, נטען כי תמיד ניתן לאסוף עוד ועוד ראיות, אך במקרה דנן נאספו מספיק ראיות ברורות. כמו כן, הנאשם בעצמו לא אמר מי היה אתו ברכב ואף טען שהיה לבד ברכב. לפיכך, ההגנה אינה יכולה להיבנות ממחדל חקירה נטען זה. במקרה דנן, ככל שיצביע הנאשם על מחדלים, הדבר אינו משפיע על המארג הראייתי בתי ועל טיב ומהימנות הראיות שהוצגו לבית המשפט.

18. לא ניתן לטעון טענות עובדתיות חלופיות סותרות. ההגנה אינה יכול לטעון כי הנאשם לא דקר את המתלונן ואם כן דקר אותו אז עשה כן מתוך הגנה עצמית. הפסיקה קובעת כי המשקל של טענה כזו הינו אפסי, וממילא בנסיבות דנן מדובר בגרסאות שאינן מסתברות ואינן מתיישבות עם הראיות. בענין זה הפנתה המאשימה לפסיקה. עוד נטען כי, הנאשם אף לא טען בעצמו באף אחת מגרסאותיו כי דקר את המתלונן מתוך הגנה עצמית.

19. נטען כי הוכחה כוונה לבצע חבלה חמורה. הנאשם היה בסיטואציה שאדם מגיע אליו ואומר לו לפתוח את החלון. לטענתו, הוא עשה כן כי פחד. אך לטענת המאשימה, הוא יכול היה להמשיך לנסוע, ויכול היה לעשות כן בכל שלב מאותו רגע והלאה. תחת זאת הוא פתח את החלון וספג מכת אגרופ, לקח סכין או חפץ חד ובחר לדקור את המתלונן בפלג גופו העון, שהיה החלק היחיד שהיה חשוף בפניו. הנאשם דקר את המתלונן בחזה וגם לו לחתך בעומק של 10 ס"מ ונקב בריאה (מפנה להודעת ד"ר יובל לענין עומק הדקירה ולמסמכים הרפואיים אודות מיקום הדקירה). מהפסיקה עולה כי הנפת סכין לעברו של אדם יכולה ללמד על כוונה לבצע עבירת חבלה חמורה. גם אם נניח כי הדקירה בוצעה באמצעות חפץ חד אחר ניתן לייחס לנאשם כוונה מיוחדת. כך גם נוכח העובדה שהנאשם לא הבהיר כלל מה היתה כוונתו כאשר השתמש בכלי זה, ועל כן ניתן ללמוד על כוונתו רק מתוצאות מעשיו.

סיכומי ההגנה

20. הגנה טוענת כי יש לזכות את הנאשם, שכן ההגנה לא הוכיחה מעל כל ספק סביר כי הנאשם הוא מי שדקר את המתלונן. לשיטת ההגנה, עוד בטרם בחינת גרסת הנאשם ומהימנותו, יש לבחון את ראיות התביעה ולבדוק אם הן משכנעות מעל כל ספק סביר באשמת הנאשם. במקרה דנן קיימת אפשרות סבירה שהנאשם לא דקר את המתלונן. המתלונן נדקר בבית השחי השמאלי, הוא לא ראה את הדקירה, מי דקר או את החפץ באמצעותו נדקר, מדובר באירוע ספונטני ורגעי, בדקירה אחת והחפץ הפוצע לא נמצא. האשמתו של המתלונן את הנאשם בדקירה נובעת ממסקנה שהסיק ולא ממראה עיניים. המתלונן חזר ואמר כי הוא לא ראה מי דקר אותו אלא הרגיש בפציעה. גם נסיבות האירוע תומכות בטענה כי המתלונן לא ראה מי דוקר, שכן מדובר באירוע שארך שבריר שניה, מהיר ביותר, בו המתלונן הכניס את כל זרועו לרכב דרך החלון, באופן המקשה או לא מאפשר לראות את החלל הפנימי של הרכב, ובנסיבות דנן - את מי שדקר אותו.

21. עוד נטען כי לא רק אפשרי שפארס דקר, אלא סביר יותר שהוא דקר על פי החלטה עצמאית שלו, אותו קיבל בן רגע וללא ידיעת הנאשם. הנאשם הוא זה שהותקף ולא היה פנוי להגיב למתרחש, שלא כמו פראס שצפה מהצד והיה פנוי להגיב.

22. באשר לטענת המאשימה, לפיה הנאשם לא טען בעצמו כי מי שדקר את המתלון הוא מי שישב לידו ברכב, משיב הסנגור טוען כי הנאשם אמר כי לא דקר ולא ראה מי שדקר, וטענת ההגנה בענין זה הנה אפשרית ועולה באופן הגיוני מן הראיות והנסיבות. ההגנה אינה טוענת כי פארס דקר, אלא כי לא הוכח שהנאשם דקר וכי קיימת אפשרות סבירה במערך הראיות הנסיבתיות, אודות זהות הדוקר. הכרעה על פי ראיות נסיבתיות מוסקת מההגיון. מדובר בטענה הנשענת על הראיות ואינה תיאורטית.

23. באשר לטענת המאשימה, לפיה אין אפשרות פיזית שמי שיש ליד הנאשם יוכל לדקור את המתלון מבלי שהנאשם לא יראה זאת, הנה מופרכת, שכן בנסיבות המקרה יותר הגיוני שהנאשם דווקא לא יראה מי דקר. הנאשם ספג באותו ראה מכת אגרוף לפניו וסביר כי עצם את עיניו וראשו הטלטל, תוך שהוא חש פחד מוות. עוד נטען כי גם אם הנאשם ראה מי דקר, אין עו חובה להפלילו.

24. בנוגע עם טענת המאשימה, לפיה לא בכדי נמנעה ההגנה להציג בפני בית המשפט את מלוא ההודעה של המתלון, טוען הסנגור כי טענה זו יש להפנות נגד המאשימה. אם המאשימה היתה סבורה שהעדויות סותרות את ההודעה ואם ההודעה היתה נותנת מענה לאמרותיו המזכות של המתלון ולקשיים שעלו מעדותו, היה עה לבקש להגיש את ההודעה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות. לפיכך, לא בכדי נמנעה המאשימה מהגשת מלוא ההודעה. ממילא, ההגנה מסכימה להגשת מלוא ההודעה.

25. הסנגור טוען כי לאחר שנשמעה עדות המתלון, התרחשו אירועים אלימים כנגד אנשים שישבו ברכבו של הנאשם. העד מוחמד העיד על אירוע אחד. המאשימה לא התייחסה לכך בסיכומיה, אך, לעמדת ההגנה, זה מלמד על כך שהמתלון בעצמו כלל לא בטוח מי דקר אותו. הח"מ ביקש את לקבל את חומר החקירה בענין זה, אך בית המשפט לא נעתר לכך.

26. בהתייחסו לסרטון ולטענת המאשימה, לזמן בו היא טוענת כי רואים בבירור כי מי שיושב ליד הנהג אינו נמצא סמוך לחלון בזמן הדקירה, טען הסנגור כי מהסרטון לא ניתן להסיק דבר.

27. הסנגור הפנה לפסיקה וטען כי מסקנה מפלילה מראיות נסיבתיות חייבת להיות חד משמעית, במובן זה שהיא המסקנה ההגיונית היחידה, וכי קיומה של מסקנה נוספת, שאיננה רחוקה ודמיונית, די בה כדי להקים ספק סביר המספיק לזיכוי הנאשם.

28. מחדלי חקירה: השוטר העיד שעשה פעולת חקירה שטחית להתקשר לפארס וכשלא נענה הפסיק. נטען כי מדובר בעד חיוני, שיכול היה לשפוך אור על האירוע ואף להיות חשוב בעצמו. יתרה מזו, היעלמותו של עד זה מצביעה

על אשם מצדו. נתונים אלה מתווספים למכלול הספק הסביר הקם בתיק דנן. השלכה של מחדל חקירה היא תלוית נסיבות ומארג ראיתי בכל תיק, תלויה בתשתית הראייתית הפוזיטיבית שהציגה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם.

29. טענת הגנה חלופית: נטען כי אין בעצם הטענה החלופית כל קושי שכן מדובר בטענה לוגית והגיונית, ולראיה, המאשימה כלל לא התמודדה עם התוכן שלה. הנאשם טוען כי לא תקף, אך אם כן תקף, מדובר בהגנה עצמית. הקושי קם רק בהיבט זה שהנאשם שיקר שלא היה במקום, אך לא ניתן להוכיח כי הוא תקף רק מעצם אותו שקר, אלא יש לברר זאת. לא מדובר בטענה עובדתית שהעלה הנאשם בחקירתו במשטרה, אלא בטענת הגנה של הנאשם. נטען כי הפסיקה קובעת כי על בית המשפט מוטלת חובה עצמאית לבחון את היתכנותה של טענת הגנה חלופית העולה מהעבודות המוכחות לפניו, גם מקום בו קרס קו ההגנה הראשוני בו נקט הנאשם וגם אם הנאשם בעצמו לא העלה את טענת ההגנה החלופית. לפיכך, מבקש הסנגור לבחון את טענת ההגנה החלופית, מקום בו לא נותר ספק בזיהוי הנאשם כמי שדקר את המתלונן, ולהורות על זיכוי הנאשם אם התעורר ספק סביר שסייג ההגנה העצמית מתקיים בעניינו.

30. באשר לבחינת קיומו של סייג ההגנה העצמית, נטען כי הנאשם ישב ברכבו, בתוך חלל קנינו ופרטיותו, המונית נעצרה לידו במקביל, תוך חסימת נתיב תנועה נגדי, באופן המעלה חשש. המתלונן יוצא מהרכב ומתקרב לנאשם, שואל אלות מלחיצות. הנאשם לא יוצא ולא תוקף את המתלונן. בהמשך, המתלונן רץ לעברו, מחדיר את מלוא זרועו השמאלית לתוך הרכב ומכה בפניו ש הנאשם. הנאשם דוקר את המתלונן במקום היחיד שהיה חשוף בפניו באותו רגע, הוא השחי של הזרוע החובלת, ובכך מתקיים התנאי, לפיו ההגנה צריכה להתבצע באופן מידי. עוד נטען כי מתקיים התנאי של תקיפה שלא כדין שנשקפת ממנה סכנה מוחשית לחיים או לגוף. הכנסת מלוא הזרוע בנסיבות דנן וחבטה בראש יכולה לגרום לזעזוע מוח או לשבירת עצם. תנאי הנחיצות אף הוא מתקיים. הנאשם לא היה יכול לסגת והגיב באופן פרופורציונלי כלפי התקיפה ספג ויש לנקוט בזירות בהערכה מעשיו באופן רטרופספקטיבי, תוך הימנעות מתן משקל מכריע לתגובה בחפץ חד, שכן לאור התנהגותו של המתלונן לפני כן, ניתן להניח כי הוא עלול להמשיך בתקיפה ואף לתקוף בסכין ואף לירות. באשר לעומק הדקירה, נטען כי מדובר בתוצאה מקרית לחלוטין. לא ידוע טיב החפץ באמצעותו בוצעה, מדובר בדיקה אחת, ומיקומה אינו יכול להיות מכוון בנסיבות דנן. עוד נטען כי דרישת הפרופורציה מתקיימת, למצער, בהרכבת טעות במצב דברים על תנאי סייג ההגנה עצמית, שכן בנסיבות דנן, ברור כי סביר היה שהנאשם דימה מצב של תקיפה ואת האפשרות כי תימשך. עוד נטען כי הנאשם לא הכניס עצמו באופן פסול למצב, שכן מי שיזם הכל היה המתלונן. כמו כן, אין כל ראיה אודות החפץ באמצעותו נדקר המתלונן, מתי הוכן ויתכן כי דובר במברג שהיה בסמוך ובהישג יד.

31. באשר ליסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, נטען כי לא הוכח מעל לכל ספק סביר כי התקיים היסוד הנפשי הנדרש. המבחן לכך הוא סובייקטיבי, תוך שימוש בחזקות עובדתיות. במקרה דנן, גם אם קמה "חזקת הכוונה", ליה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו, היא נסתרת, משום שקיים ספק סביר מוצק כי בנסיבות ובלחץ שהיה לא היתה לנאשם כוונה לפגיעה במקום מסוים בגופו של המתלונן. כך גם לא לגבי טיב החבלה. עומק הדקירה הוא אקראי בנסיבות דנן ואין בו כדי ללמד בוודאות הנדרשת על היסוד הנפשי. באשר להרשעה בנסיבות מחמירות, נטען כי לא ניתן לקבוע מעל ספק סביר כי הנאשם צפה את התוצאה של חבלה חמורה דווקא. לכל היותר, הוכח כי התקיים יסוד נפשי של פזיזות ביחס לתוצאה של פגיעה.

32. באשר לעבירת החזקת סכין, נטען כי לא ידוע מה החפץ שנעשה בו שימוש. מברג אינו סכין, הוא אינו כלי בעל להב ולא יוצר כדי לדקור או לחתוך וככזה אינו עונה על דרישות סעיף 184 לחוק העונשין.

דין ומסקנות

33. הסנגור אינו חולק על כך שהמתלון הכניס ידו במכת אגרוף לתוך מכונית הנאשם ואז נדקר. על יד הנאשם ישב פארס, ברכב ישנם כלי עבודה, והמחלוקת היא מי דקר את המתלון: הנאשם או פארס שישב במושב הסמוך אליו. הסנגור הפנה לכך שהמתלון מסר בחקירתו במשטרה כי אינו יודע מי דקר אותו, הסרטון אינו פותר סוגיה זו, ונטען כי מדובר בתיק נסיבתי והמסקנה לפיה דווקא הנאשם הוא זה שדקר את המתלון, אינה המסקנה היחידה, ובכל מקרה, אם כך היה, מדובר בהגנה עצמית. באשר לטענה האחרונה לפיה אם הנאשם היה זה שדקר את המתלון כי אז מדובר בהגנה עצמית, יש לדחות טענה זו. הנאשם יכול היה לעזוב את המקום בהאצת רכבו ובכך היה מתנתק המגע בין השניים, ובכל מקרה, דקירה בחפץ חד אינה תגובה מדודה וסבירה למכת אגרוף אלא מהווה עית מדרגה. בעדותו בבית המשפט העיד המתלון כי ראה את יד הנאשם מתחת לכתפו (של המתלון) ופארס דיבר באותה עת בטלפון. יחד עם זאת, כאמור, **בעדותו במשטרה מסר המתלון כי לא ראה כיצד נדקר ונימק זאת במצבו הבריאותי עת נגבתה הודעתו.** לכאורה, דברי הנאשם בעדותו בבית המשפט סותרים את הגולל בשאלת זהות הדוקר: המתלון ראה את יד הנאשם מתחת לכתפו ופארס שוחח באותה עת בטלפון ועל כן הדוקר אמור להיות הנאשם. יחד עם זאת, שאלת זהות הדוקר וכיצד נדקר הנה שאלה מרכזית, שאלת יסוד, ואם המתלון, כדבריו, ראה את יד הנאשם מתחת לכתפו וראה שפארס משוחח ממש באותה עת בטלפון, צפוי היה כי ימסור פרטים מרכזיים, בסיסיים, אלה, כבר בחקירתו במשטרה. לו המתלון לא יכול היה להשיב לשאלות חוקריו עת נחקר על ידם לאור הפגיעה ומצבו הבריאותי, ניתן היה לקבל הסבר כזה. אולם, הנאשם הגיע לבית החולים לקבלת טיפול רפואי ביום 10/8/17. בדרכו לחדר הניתוח היה בהכרה מלאה ומסר פרטים נחוצים לרופאיו (ראה תעודה רפואית ת/2א'). לפי המסמכים הרפואיים, ת/2, הנאשם שוחרר מבית החולים ביום 14/8/17. ממזכר שערך השוטר איתמר נווה (ת/4, כ"ז) עולה כי עדות המתלון נגבתה ביום 21/8/18, דהיינו בחלוף 11 יום מהאירוע ובחלוף שבעה ימים לאחר ששוחרר מבית החולים. מהודעת ד"ר יובל יונתן, שנגבתה ביום 24/8/18 (ת/3), עולה כי הנאשם אמר לו (וד"ר יובל, כאמור באותה הודעה קיבל את המתלון לטיפול בחדר הטראומה) **"שהוא מכיר את הבן אדם ושהוא לא יודע למה הוא דקר אותו..."** והמתלון אף מסר פרטים נוספים בתשובה לשאלותיו ולאירוע (ר' ת/3 ש' 17-19). מכאן, קשה לקבל את הסברו של המתלון, שנחקר 11 יום לאחר האירוע, שבוע לאחר שחרורו מבית החולים, כי עקב מצבו הבריאותי - רפואי, לא יכול היה למסור פרטים אודות זהות הדוקר (ולא נטען כי בשעת חקירתו במשטרה לא ידע את זהות הדוקר ופרט זה נודע לו מאוחר יותר). יתכן שבשעת חקירתו על ידי השוטר, המתלון חשש למסור פרטים מזהים אודות הדוקר משיקולים אלה ואחרים (כגון רצון שלא לגרום להסלמה), ואולם הסברו, בשעת מתן עדותו בבית המשפט, היה, כאמור, אחר. מכאן שיש לקבל את דברי המתלון בעדותו בבית המשפט אודות זהות הדוקר כאשר לצדם סימן שאלה כמשקלו של ספק סביר.

לפיכך, הנאשם מזוכה מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.

רפי כרמל, שופט

